

Mùa Xuân Tỉnh Ngộ

Kiếp sống con người khổ- khổ luôn,
Đời con chìm đắm mãi quay cuồng,
Trong vòng danh lợi đầy lăm lỏi,
Tầm cứ tham cầu chẳng chút buông.

Tầm cứ tham cầu chẳng chút buông,
Nên con sống mãi cảnh đau buồn
Đanh già bệnh chết luôn không dứt,
Nghĩ lối lòng con lệ ứa tuông.

Con đã lang thang sáu ngã đường
Hận thù chồng chất lắm đau thương,
Nợ tình oan trái nhiều cay đắng,
Phiêu bạc giang-hồ đạn gió sương.

Có lúc làm vua, trời hưởng lạc,
Khi thì làm chó dối thê-lương
Tu-la ngã-quỷ thường buồn khổ,
Địa ngục chao ôi lắm đoạn trường!

Cứ thế xoay vần trong bốn loại,
Đời-dời kiếp-kiếp sống vô-minh,
Ngày nay gặp Phật lòng bình tĩnh,
Tỉnh tấn tu hành thoát tử sinh.

Nghiệp chướng vô-minh nguyện dứt trừ,
Pháp môn nguyện học chẳng còn dư,
Di Đà tự tánh thường tâm niệm,
Nhớ mãi trong lòng một chữ Như.

Xuân đến tâm con thấy thanh thơi,
Như làn mây trắng ở trên trời.
Như dòng suối ngọt trào trong đất,
Hoa cỏ núi rừng trải khắp nơi.

Phiền não bao nhiêu cũng chẳng còn,
Ba ngàn thế giới hiện thân con,
Luân-hồi sanh-tử không còn nữa,
Phật tánh từ đây hiểu hiện tròn

Đồng Minh

